Sygn. akt: VIII GR-6/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych
w składzie:
Przewodniczący SSR Barbara Fela
Protokolant: osobiście
po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2016 roku w Krakowie
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z wniosku dłużnika: „Stalbud Tarnów" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołajowicach
o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego

postanawia:

I.otworzyć przyspieszone postępowanie układowe dłużnika „Stalbud Tarnów" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołajowicach, adres: Mikołajowice 221, 33-121 Bogumiłowice, KRS numer KRS 0000064070;

II. wyznaczyć sędziego komisarza w osobie sędziego Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie –Barbarę Fela;

III. jako nadzorcę sądowego wyznaczyć Zimmerman Filipiak Restrukturyzacja Spółkę Akcyjną z siedzibą w Warszawie, KRS numer 0000591282;

IV. jako podstawę jurysdykcji sądu polskiego wskazać przepis art. 342 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015r. – prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. 2015, poz. 978).

UZASADNIENIE
do punktu IV postanowienia.

Dłużnik „Stalbud Tarnów" spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołajowicach wniósł o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Dłużnik wpisany jest do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000064070. *(odpis z KRS – k. 12-19)*

Siedzibą dłużnika jest miejscowość Mikołajowice 221, gmina Wierzchosławice powiat tarnowski. Tam też znajduje się centrum decyzyjne- miejsce, z którego zarząd regularnie zarządza działalnością dłużnika o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. Znajduje się tam również majątek spółki (nieruchomości gruntowe i budynkowe, a także ruchomości). Spółka nie posiada wyodrębnionych zakładów.

(informacje zawarte we wniosku jak też w piśmie dłużnika z dnia 8 lutego 2016r.)

Dla rozstrzygnięcia wniosku dłużnika o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego w pierwszej kolejności niezbędne jest ustalenie, czy sąd polski posiada jurysdykcję krajową do rozpoznania sprawy. W tym celu konieczne jest określenie właściwej dla rozpoznawanej sprawy normy jurysdykcyjnej z uwzględnieniem faktu, że kwestia jurysdykcji krajowej jest uregulowana zarówno w ustawie – Prawo restrukturyzacyjne (art. 342 PrRest) jak i w Rozporządzeniu Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U.UE L 160/1 z dnia 30 czerwca 2000 r.). Rozporządzenie unijne obowiązuje w całości i bezpośrednio w polskim systemie prawnym. Oznacza to, że w sprawach objętych Rozporządzeniem i w zakresie w nim uregulowanym mają zastosowanie przepisy Rozporządzenia z wyłączeniem przepisów prawa polskiego, w tym również z wyłączeniem przepisów prawa restrukturyzacyjnego dotyczących międzynarodowego postępowania restrukturyzacyjnego (tytuł III ustawy – Prawo restrukturyzacyjne). Zasada ta została również potwierdzona w przepisach polskiego prawa restrukturyzacyjnego, które w art. 338 ust. 1 stanowi, że przepisów z zakresu międzynarodowego postępowania restrukturyzacyjnego (przepisów tytułu III) nie stosuje się, jeżeli umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, albo prawo organizacji międzynarodowej, której Rzeczpospolita Polska jest członkiem stanowi inaczej. W literaturze na gruncie tożsamego brzmienia art. 378 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego zgodnie wskazywano, że prawo organizacji międzynarodowej w rozumieniu ust. 1 art. 378 to właśnie Rozporządzenie nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego (tak, D. Zienkiewicz, Prawo upadłościowe i naprawcze, Komentarz, Warszawa 2004, s. 649; F. Zedler, [w:] A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze, Komentarz, Zakamycze 2006, s. 1077.). Wskazany wyżej dualizm legislacyjny powoduje, że dla zastosowania właściwej normy jurysdykcyjnej sąd wpierw musi ustalić czy rozpoznawana sprawa jest objęta zakresem zastosowania Rozporządzenia nr 1346/2000.

Zgodnie z pkt. 14 Preambuły Rozporządzenie stosuje się tylko do postępowań prowadzonych wobec dłużników, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się na obszarze państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

W myśl pkt. 9 Preambuły, Rozporządzenie znajduje zastosowanie do wszystkich postępowań upadłościowych, niezależnie od tego czy dłużnik jest osobą fizyczną czy też osobą prawną, przedsiębiorcą czy osobą niewykonującą działalności gospodarczej.

Przepisy Rozporządzenie w sprawie postępowania upadłościowego stosuje się do zbiorowych postępowań przewidujących niewypłacalność dłużnika, które obejmują całkowite lub częściowe zajęcie majątku oraz powołanie zarządcy (art. 1 ust. 1).

Wykaz postępowań, które spełniają wskazane wyżej warunki jest zawarty w załączniku A. Każde krajowe postępowanie, które jest wymienione w załączniku A do Rozporządzenia podlega przepisom Rozporządzenia i jest uważane za postępowanie w przedmiocie niewypłacalności w rozumieniu art. 1 ust.1, a jednocześnie Rozporządzenie nie dotyczy tych postępowań, które w tym załączniku nie są wymienione. Oznacza to również, że jeżeli postępowanie jest tam wymienione, to nie ma potrzeby ustalania jakichkolwiek dalszych przesłanek w celu stwierdzenia, że ten rodzaj postępowania jest objęty zakresem regulacji Rozporządzenia. Postępowanie restrukturyzacyjne - układowe do dnia dzisiejszego nie zostało ujęte w załączniku A do Rozporządzenia, co oznacza, że niniejsza sprawa nie jest objęta zakresem jego stosowania. Uzasadnia to zbadanie jurysdykcji krajowej na podstawie art. 342 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne (dalej PrRest).

Zgodnie z art. 342 ust. 1 PrRest do wyłącznej jurysdykcji sądów polskich należą sprawy restrukturyzacyjne, jeżeli w Rzeczypospolitej Polskiej znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika. Zgodnie z ust. 2 cytowanego artykułu sądom polskim przysługuje również jurysdykcja, jeżeli dłużnik prowadzi w Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą albo ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo też majątek. Zgodnie z art. 342 ust. 3 PrRest jeżeli jurysdykcja sądu polskiego jest wyłączna, postępowanie restrukturyzacyjne ma charakter głównego postępowania restrukturyzacyjnego. W pozostałych przypadkach postępowanie restrukturyzacyjne ma charakter postępowania ubocznego.

Definicja legalna pojęcia „główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika" została zawarta w art. 15 ust. 2 PrRest, w myśl którego jest to miejsce, gdzie dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. W zależności od rodzaju dłużnika i prowadzonej przez niego działalności może to oznaczać miejsce, w którym dłużnik zarządza działalnością gospodarczą, podejmuje i wykonuje decyzje w zakresie działalności zawodowej; zarządza majątkiem, wykonuje pracę na podstawie umowy o pracę lub umów cywilnoprawnych. Dla ustalenia, w jakim miejscu dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością rozstrzygające znaczenie winno mieć ustalenie, gdzie faktycznie są wykonywane decyzje zarządcze i kontrolne, zwłaszcza jeżeli uwzględni się okoliczność, że zasadniczo tylko wykonywanie decyzji jest jawne wobec podmiotów trzecich (tak na gruncie tożsamego brzmienia pkt 13 Preambuły Rozporządzenia nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego, B. Wessels, International Insolvency Law, s. 297). W literaturze słusznie wskazuje się, że zarządzanie daną działalnością na ogół następuje w miejscu, z którego działalność ta jest kierowana (tak, H. Haarmeyer, G. Pape, G. Stephen, C. Nickert, Formularbuch Insolvenzrecht, Münster 2006, nb. 50). Podejmowanie decyzji należy do sfery wewnętrznej zarządzania działalnością ekonomiczną, a dopiero ich wykonywanie łączy sferę wewnętrzną ze sferą zewnętrzną poprzez ujawnienie treści decyzji wobec podmiotów trzecich. Miejsce, w którym decyzje zarządcze i kontrolne są wykonywane nie jest przy tym jednoznaczne z miejscem, w którym odbywa się działalność, której te decyzje dotyczą.

Dla uznania, że miejsce, w którym dłużnik zarządza swoją działalnością spełnia warunki określone w art. 15 ust. 2 PrRest nie jest wystarczające, że dłużnik uznaje to miejsce za główny ośrodek swojej podstawowej działalności. Z definicji przyjętej w ustawie wynika, że istotniejszy od przekonań dłużnika jest czynnik zewnętrzny. Ustawodawca oparł bowiem konstrukcję omawianego łącznika jurysdykcyjnego na zasadzie pierwszeństwa odczuć osób trzecich.

Istotne jest, czy miejsce to jest na tyle jawne, że istnieją obiektywne i uzasadnione przesłanki świadczące o tym, że osoby trzecie mogą to miejsce w takim charakterze rozpoznawać.

Użyte w treści art. 15 ust. 2 PrRest pojęcie „rozpoznawalne" jest bowiem określeniem miejsca, w którym dłużnik zazwyczaj zarządza swoją działalnością, a nie czynności (procesu poznawczego dokonywanego przez osoby trzecie). Słusznie więc w literaturze wskazuje się, że omawiany wymóg rozpoznawalności może być pojmowany w sensie abstrakcyjnym (tak na gruncie tożsamego brzmienia pkt 13 Preambuły Rozporządzenia nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego, M. Szydło, Jurysdykcja krajowa w transgranicznych sprawach upadłościowych w Unii Europejskiej, s. 222).

Należy przyjąć, że określone miejsce jest rozpoznawalne jako miejsce, w którym dłużnik zazwyczaj zarządza swoją działalnością, jeżeli dla każdej osoby trzeciej istnieje możność uzyskania informacji w tym względzie w sposób prosty oraz nie wymagający żadnych szczególnych zabiegów i czynności. Prawo restrukturyzacyjne nie określa, jakie konkretne przesłanki pozwalają wierzycielom na identyfikowanie określonego miejsca z miejscem, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, a w konsekwencji, jakie przesłanki w tym zakresie winien badać sąd restrukturyzacyjny. Jedną z takich przesłanek będzie niewątpliwie adres, którym posługuje się dłużnik w kontaktach ekonomicznych, zawodowych, handlowych. Zasadnicze znaczenie dla odczuć wierzycieli ma również okoliczność, w jakim miejscu znajdują się należące do dłużnika struktury organizacyjne takie jak biura, urządzenia komunikacyjne itd.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 PrRest w przypadku osoby prawnej oraz jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, domniemywa się, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest miejsce siedziby. Dłużnik jest spółką kapitałową z siedzibą w Mikołajowicach, w Polsce. Zgodnie ze wskazanym domniemaniem (które obalone nie zostało) należy więc uznać, że główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce.

Tam też wskazany jest adres korespondencyjny dłużnika (Mikołajowice). Znajduje się tam cały jego majątek, a co istotne- centrum decyzyjne, z którego kieruje się działalnością dłużnika o charakterze ekonomicznym, i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich.

Reasumując- Sąd Restrukturyzacyjny doszedł do wniosku, że główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Mikołajowicach, co oznacza, że zgodnie z art. 342 ust. 1 PrRest sąd polski posiada wyłączną jurysdykcję do

rozpoznania sprawy, a otwarte postępowanie restrukturyzacyjne ma charakter postępowania głównego (art. 342 ust. 3 PrRest).

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 233 ust. 1 i 2 prawa restrukturyzacyjnego w zw. z art. art. 6 ust. 1, 232 ust. 1 oraz 342 ust. ust. 1 i 3 tegoż prawa.

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza

Magdalena Marzec
Sekretarz Sądowy